

Beszámoló

Az elmúlt évi Communitas alkotói ösztöndíj legnagyobb hozadéka számomra az volt, hogy egy évig, tavaly júniustól mostanáig, nem kellett semmilyen fix munkát vállalnom, fenn tudtam tartani magam a publikációim honoráriumából és a havi juttatásból. Ez megengedte, hogy energiáimat (és az időmet) az irodalmi alkotásra összpontosítsam. A kapott összeggel konkrétan tehát a mindennapi szükségleteimet fedeztem.

Az ösztöndíj időszaka alatt sikerült véglegesítenem első prózakötetem kéziratát. A kötet munkacíme *Any a zsebben*, a kézirat kiadására érvényes szerződéselem van az Erdélyi Híradó könyvkiadóval, valószínűleg, ha sikerül a kiadónak a forrásokat megszereznie, folyó év őszén meg is jelenik. Bár a szerkesztés még csak most kezdődött, a kötetben két nagyobb blokk körvonalazódik, az egyik egy multikulturális, multietnikus, túlnyomóan rurális közeg bemutatása antropológiai nézőpontból, mágikus elemekkel, a másik egy személyesebb, ha úgy tetszik realistább, inkább egyfajta "egzisztencialista" nézőpontot érvényesítő szövegest.

A kötet nem csak az elmúlt év írásaiból állt össze, de a szövegek mintegy egyharmada ebben a periódusban született. Főleg az első, a multietnikus közeget megragadni kívánó részen dolgoztam az utóbbi időben. A régebbi szövegek főként a romániai, pontosabban Szatmár megyei svábok rurális világára fókuszáltak, ezt a fókuszot oldottam egy kicsit az újabb szövegekben, beemeltem egyrészt a magyarok, románok és cigányok nézőpontjait és élettereit, másrészt az urbánusabb, vagy inkább kisvárosi szituációkat, problémákat, karaktereket is. (Bár a kiindulópont számomra Nagykároly és környéke, a helyszín és a konkrét szubkultúrák nem azonosíthatóak be pontosan a szövegekben. A töredékesen megjelenő mágikus kultúra még kevésbé koherens, ez az említett etnikai közösségek hiedelmeiből, szokásaiból, más kultúrák mitikus toposzaiból, de főként kitalált, költői elemekből áll - vagy nem áll - össze.)

A *Dies Irae* alkotásom részlete:

„A bűneink maradnak meg németnek. Mindig ezt őrli az agya a templomból hazafelé. Van a szoknyájában egy titkos belső zseb, maga varrta, az anyja kacagott is, hogy a cigányok szoknyájában vannak ilyen nem létező zsebecskék, mert rajtakapta varrás közben. De aztán nem kérdezett utána, hogy mit akar beletenni, nem is kutatott benne, bár ebben nem lehetett biztos. Két kicsi könyvecske van oda rejtve. Mindkettőt a német néptanítótól vette titokban, mielőtt az hazaindult volna, nem is a pénz kellett annak a bársonynadrágos, szemüveges, szőke németnek, csak meg akarta fogdosni, többet is akart volna, a tanító biztos volt benne, hogy lesz ott több is. A fogdosást még eltűrte, aztán szaladt ki a könyvekkel. Írás nem volt a borítójukon. Az egyiknek a címe *Hinterlassene Schriften und Gedichte von Hermann Lauscher*, a másik üres volt, mikor vette, százötven üres lap, amiből már tizenhetet megtöltött. Tud németül is, nem csak svábul, mert elolvas mindent, amit sikerül beszereznie és gót betűkkel írtak, főleg régi imakönyveket. De nem nehéz megtanulni. És németül írta tele azt a tizenhét oldalt, titokban, nem a német miatt, azt nem lett volna muszáj titokban tartani...”